

„Se süddamega mees olleksid: ma ollen sind
 „laimand meie ausa naabri Josepi wasto:
 „wanna naeste juttud kuulnud, ja rummalast
 „peast järrele aiand, ilma et ma isse olleksin
 „wõtnud omma silmadega wadata ja järrele
 „mõttelda. Sest on nüüd mo meel haige, ja
 „mul on hääbi nähhes, et sinna, kedda meie
 „keif põlgasime, parrem mees olled kui meie
 „keif.”

Wanna Jago Mihkel. Minna ei tea
 wast mis ma selle kõne peäle pean kostma.
 On tegi mind pahhemaks piddand kui ma
 ollen; siis on mo südda rõmus, kui nemmad
 näwad, et nemmad ses on eksind. Agga
 ma ei sorwiks ka mitte, et mind tegi parre-
 maks peaks, kui ma ollen. Ja siin ei leia
 ma maddagi mis ma olleksin teinud, mis ni
 sure kido wäärt olleks, kui teie mulle annate.
 Mis ma teggin, se olli mo koghhus tehha.

Kulla

Kulla Wõõrmünder. Se on kõnneletud
 kui üks aus mees peab kõnnelema. — Ja
 nüüd mo armas kulla rahwas, eks meie süd-
 da meid ei peaks ka kühutama sedda teggema
 mis meie koghhus on tehha, sedda möda kui
 iggaühhel sedda joudo on! Edsi on, meie
 olleme keif waesed tallomehed: ei olle ühhelgi
 meie seast, wilja pihhotait jaggada: agga ter-
 wed käd ja liikmed on meile Jummal and-
 nud, ja ka nendega woime meie nendele abbi
 tehha, kel terwed käd ja liikmed ei olle. Et
 meie nüüd tunneime, mis tullosad seadusset
 need on, mis Josep meile siin ülesingges;
 siis wõtkem need ennesele ommaks wõtta ja
 nende järrele eddespidi ellada! — Kes
 minnoga ses as, as ühhes nous on, se pango
 omma kühbara seie minno kühbara kõrwa! —

Seddamaid ollid surem hull kühbarad üh-
 heskous. Need mehed ütspäinis, kes min-